

Борщ

Жили собі тато з мамою і мали донечку й синочка. Доню звали Олеся, а сина — Івась. Доня була вже школярка, а синок — маленький. Хороше, розумне хлоп'я, чубчик у нього білявий, тільки ж, на лихо, дрібне та худе, та бліденьке. Батьки вже й так і сяк клопоталися — нічого не помагало.

Коли це одного разу зайшла до них знайома знахарка, що розумілася на різному зіллі. Подивилася на Івася, похитала головою.

— Знаю, — каже, — як вашій біді зарадити. Треба, щоб зібралися сім мудрих лікарів, а восьмий такий собі, та й дали Івасеві кожен свого ліку. Тоді він поправиться.

Почувши таке, тато з мамою ще гірше зажурилися. Це ж стільки пігулок дитині ковтати, аж від восьми лікарів!

Й Олеся засмутилася. Вийшла на город, сіла на межу коло бурякової грядки.

— Де тих лікарів узяти? — мовила вголос, задумавшись. — Мудрі то ще знайдуться, але хто признається, що він такий собі лікар?

— Еге ж! Я й справді мудрий лікар, а не який-небудь, — відповів хтось Олесі.

Глянула вона, аж то буряк червоний! Стоїть гордовито, листя в боки, чуб кучерявиться.

— Я, — каже, — добрий і на рани, і щоб не болів живіт. Уже не одному недужому поміг.

— Маєш тобі! Лікар у нас на городі! — здивувалась Олеся.

— Я теж мудра лікарка, я лікую від різних хвороб, — почулося з іншої грядки.

То капуста не втерпіла, що не її хвалять.

— От і друга знайшлася, — зраділа Олеся. — Чи тут часом немає ще й третього лікаря?

— Як нема? — відгукнулася морква. — Хіба хтось краще за мене полікує очі? Звісно ні!